

מראי מקומות - סוכה

מז:

ד. ה"נ מסתברא, דתנן הביכורים וכו' יש לעי', מאי אולמא האי ר' יהודה מהברייתא שהבאנו לעיל דאמר ר' יהודה דשמ"ע טעון לינה, ואיך שייך לומר ע"ז דה"נ מסתברא. וכו' המשמרות כהונה, דכיון דזו משנה היא, אלימא לי' לגמ' מתני' מברייתא דלעיל.

ה. רגל בפני עצמו

כ' הריטב"א דא"א לומר דהוא ממש רגל בפנ"ע לכל העניינים, שיהי' חייב בראי' וחגיגה בפנ"ע, דא"כ הו"ל ד' רגלים. ולכן פ"י הראשונים כמה פירושים, רש"י פ"י לענין סוכה ולולב, הרי"ף פ"י לענין אבלות, דיום שמ"ע עולה לו לז' ימים של אבלות. ויש שפ"י לענין דצריך לינה. וע"ע בריטב"א וברמב"ן שכ' לחדש דמי שלא הי' ראוי להביא חגיגתו בא' של חג, דאינו מחוייב בשאר ימי החג למ"ד כולוהו תשלומין דראשון הם, מ"מ אם ראוי בשמ"ע, חייב להביא, וכו' המנ"ח (פח, ז) דזו שיטה חדשה, ומהרמב"ם לא משמע כן.

ו. הא כיצד, כהן מניח ידו תחת יד בעלים ומניף

פרש"י, בעלים אוחזים בשפת הטנא, וכהן מניח ידיו תחת שוליו. וכ"כ הריטב"א, דתחת יד הבעלים לאו דוקא, משום דא"כ יהי' חציצה, אלא לומר שמסייע עמהם, והבעלים עיקר והוא טפל. אולם ע' בריטב"א במכות (יח) שכ' דהכהן נותן ידיו תחת ידי בעלים ממש, וכ' דאין יד הבעלים חציצה "דרחמנא עבד יד שניהם כיד אחת". אבל הביא דבירושלמי הק' לענין מנחת סוטה דלכאו' מביא לידי הרהור, ותני' ד"תחת" היינו סמוך למטה מידה (ועכ"פ לכאו' משמע דאף דבה"א של הירושלמי סבר דתחת היינו תחת ממש, ולא הי' חסרון של חציצה, אבל מוכרח מסוטה דלא הוי ממש, אם לא אמרי' דרק בסוטה עושים כן דא"א, וצ"ע).

א. דאי לא בריך האינדנא, מברך למחר או ליומא אחרנא ע' בריטב"א שהביא מי"מ, דזהו רק אם לא נכנס כלל לסוכה עד האינדנא, או שלא נטל לולב עד האינדנא, אבל אם כבר נכנס לסוכה או נטל לולב, ולא בריך שהחיינו, שוב לא שייך לברך שהחיינו כשנכנס או נטל עוד פעם. אבל הריטב"א חולק ע"ז, וס"ל דכל שעדיין הוא זמן המצוה, ועדיין לא בריך שהחיינו, שפיר יכול לברך שהחיינו.

ב. דלמא דאיכלע לי' כוס

הק' העמק סוכות, מהי הה"א של הגמ', וכי משום דלא שכיח כל יומא לא שייך לתקן זמן בחוה"מ אם צריך כוס, הרי להשיטה דצריך כוס לבהמ"ז אפי' ביחיד, פסק הטור דלא יאכל אא"כ יש לו כוס, אפי' אם צריך לעבור זמן אכילה אחת, אלמא שייך לתקן כן. וכ' דאין להק' כ"כ על הה"א, די"ל דזהו גופא המסקנא, דלמא דאיכלע לי' כוס, די"ל דשייך תקנה בכה"ג אף שאינו שכיח כ"כ.

ג. מנין לפסח שני שאינו טעון לינה

כ' רש"י דפסח שני אינו אסור בחמץ, אלא טעון מצה למצוה, ואוכל חמץ מיד. ולכאו' משמע מדבריו דבשעת אכילת הפסח שני אינו יכול לאכול חמץ, וכ"כ בפירושו לחומש (במדבר ט'), "פסח שני חמץ ומצה עמו בבית ואין שם יו"ט, ואין איסור חמץ אלא עמו באכילתו". וע' מנחת חינוך (שפא, ג) דהק' מנין לו איסור זה, והניח בצע"ג. וע' משך חכמה (פ' בהעלותך, ד"ה על מצות ומרורים יאכלוהו) דכ' דמשמע מקרא דעל מצות ומרורים יאכלוהו, דרק עם מצה תאכלוהו, ולא עם חמץ, והוי לאו הבא מכלל עשה.